

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 461. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828604416/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

ugudelige . . . aa gudsforladte Yndling! . . . Stødte De Dem, Hr. Elverkilde?

Købmanden havde faaet rejst sig ved Hændernes Hjælp i tre Sæt.

— Kommer De nær, stikker jeg, sagde Louis.

— Jeg vil ikke nedværdige mig til at røre ved saadan en . . . Hvaip, sagde Hr. Ellekilde.

Han havde genvundet en Nuance af Højtidelighed i Stemmen.

Da lød det nede fra:

— Det er mig, det er mig, som har stjaalet Brænde.

— Aa Gud ske Lov! brød Lenoir ud. Det vidste jeg.

Der gik pludselig et Lys op for Louis. Hvad Birgitte sagde, var vist sandt. Det var derfor hun somme Tider og nu sidst i Aften havde været saa underlig. Og hvad han, som ikke var noget skarpsindigt Hoved, maaske ellers vilde have været lange Tider om at finde ud af, det klarede for ham i et Par Minuter. I dem stavede og lagde han alting sammen: Birgittes Gerrighed, Tungsind og Graad, sin Onkels Had til hende og hans Hentydning til, at han kunde faa Birgitte sat paa et „meget ubehageligt Sted“, hvis han vilde.

Og, lige saa hurtigt, som han forstod, lige saa hurtigt besluttede han:

— Det er mig, der har stjaalet Brænde til min Kæreste, siden hun blev fattig ved Snyderierne i Mejeriet, sagde han rolig.

— Og af mit Brænde! stønnede Lenoir. Af den . . . Din nærmeste Familjes fattige Brænde . . . aa . . . ja . . .

Den lille Herre brast i Graad.

— Den er egentlig værre, den . . . som Svende og saadan nogle siger, sagde Ellekilde . . . men hvad Fanden faar De mig saa til at gøre Ballader for, min gode Herre? Det maa saa blive i Familien, det.

— Det er mig, det er mig! skreg Birgitte. Louis har ikke rørt ved Hr. Lenoirs eller Hr. Ellekildes Brænde.

Lenoir var længere om at forstaa end Louis. Han stammede:

— Ja . . . men det . . . ja men dette herre . . . det . . . er galt . . . For . . . jeg opdagede jo, at den . . . den . . . den Mademoiselle stjal Hr. Overlærer Toftes og mit Brænde . . . længe før Louis kom her til Byen . . . og blev . . . ovennævnte Mademoiselles . . . *soi-disant* Forlovede. Tænk Dem, Hr. Elverkilde . . . han . . . har i sin Tid været for arrogant til at lære Kolonialhandelen — og nu synker han ned til Grønhandelen.